

ST. MAGÍ I EL MARTIRI

Mn. Josep Maria Montiu de Nuix,

Vicari parroquial de Cervera, Homilia del tríduum de Sant Magí

Benvolguts:

St. Magí va néixer al segle tercer i va ser martiritzat durant el segle quart. Aquesta és una afirmació tan breu com plena de contingut. Fem-ne doncs ara un breu comentari.

És un principi general que per entendre la significació d'una realitat històrica s'ha d'aconseguir situar-la dins del temps que li serveix de context. Així doncs, per entendre la significació de Sant Magí és interessant comprendre com van ser els segles en els que es va desenvolupar la seva vida.

Els quatre primers segles del cristianisme no poden ser entesos sense considerar els màrtirs com a clau explicativa. De fet, durant aquests segles, com tothom sap, a més de Sant Magí foren molts els que van aconseguir la palma del martiri. Va ser aquest un temps en què persones d'una certa importància dins de l'Imperi Romà van organitzar diverses persecucions contra l'Església, essent algunes d'aquestes generalitzades i d'altres no.

Alguns dels noms dels màrtirs d'aquells temps encara són força recordats

en el moment actual. Pensem, per exemple, en Sant Pere i Sant Pau, martiritzats en la persecució de Neró. Recordem també que en temps de l'emperador Domicià va sofrir persecució l'evangelista Sant Joan. Entre els màrtirs d'altres persecucions es troben els següents: Sant Climent de Roma, Sant Policarp d'Esmirna, St. Ignasi d'Antioquia, Sant Justí, St. Cebrià, St. Cosme, St. Damià, les Santes Perpètua i Felicitat, Sta. Cecília, Sta. Àgata, també coneguda com Santa Àgueda, St. Llorenç, Sant Tarsici (màrtir de l'Eucaristia), Sant Sebastià, els Papes Sant Marcel·lí i Sant Marcel, Santa Agnès i Sta. Llúcia.

En particular, a Espanya la persecució dels romans contra la religió catòlica va existir des del temps de l'emperador Deci, que va regnar del 249 al 251, fins a la persecució de Dioclecià, que va regnar del 284 al 305. L'època de la persecució de Dioclecià és especialment important i és coneguda com a era dels màrtirs. Fou precisament a Espanya on en aquesta persecució religiosa hi va haver més màrtirs.

Màrtirs espanyols de les persecucions romanes foren entre d'altres: Sant Fèlix de

Saragossa, Sant Fructuós i els seus dos di-aques St. Auguri i St. Eulogi a Tarragona, la nena Sta. Eulàlia de Barcelona o la nena Sta. Eulàlia de Mérida, - possiblement aquestes eren dues nenes diferents, màrtirs ambdues, i que tenien el mateix nom -, St. Fèlix a Girona, St. Cugat a Barcelona, els Sants Just i Pastor a Alcalà, Sta. Leocàdia de Toledo, els sants Vicenç i Sabina d'Àvila, etc.

Sant Magí va viure doncs en uns segles que no només van donar molts màrtirs a l'Església, sinó que encara avui en dia molts d'ells són especialment recordats, tant a dins com a fora de Catalunya.

Sants màrtirs de l'edat antiga, però que donaren pas al que en l'Edat Mitja es coneixerà com a Cristiandat. Es va passar doncs d'un conjunt d'uns pocs cristians que el gegantí Imperi Romà deuria veure com molt fàcilment eliminable, - situació que podia semblar humanament parlant de poques esperances per al cristianisme -, al temps d'una nova realitat que fou l'arribada de la Cristiandat.

Per què va passar això? Com es pot entendre que d'un gra de mostassa que ni tan sols s'afigura s'hagués passat a un arbre tan gros, quan humanament parlant semblava que tot estava perdut? Certament es pot entendre molt bé perquè qui condueix l'Església és Crist i Crist té un poder infinit que està molt per damunt de tot el poder d'aquell gegantí i fort Imperi Romà que va durar tants segles. Ara bé, Nostre Senyor Jesucrist demana també una mica de col·laboració humana per canviar la història, encara que el protagonista és Ell

i no necessita de ningú. I més prefereix canviar el curs de la història per mitjà de la mansuetud que no per mitjà de la força. Més prefereix la força espiritual de l'amor sobrenatural que no la força física i els poders materials. És l'amor el que canvia la història. Certament, entre la col·laboració humana que va haver-hi una part molt important és la dels sants, perquè ells són els instruments de Crist i Déu actua per mitjà d'ells. En particular, resulten molt importants els màrtirs, doncs màrtirs i sants màrtirs és el mateix i no hi ha amor més gran que el de donar la vida per amor. Ells van donar la seva vida per Crist i aquell gra de blat enterrat va donar molt de fruit. Ja deia Tertul·lià que "La sang dels màrtirs és llavor de cristians". I Sant Agustí, un dels pensadors més genials de tots els temps, afirmava que l'Església es desenvolupa tant més quant més és regada per la sang dels màrtirs.

En conclusió, crec doncs que com a homes d'Església hem d'estar molt agraïts a Sant Magí que va donar la seva sang per Crist. La terra catalana ha estat regada amb aquesta sang i ha fructificat. Els ametllers han donat el seu fruit, el gra de blat ha donat la seva espiga i, en definitiva, ha estat gran la benedicció espiritual de la terra del cor de la persona humana. St. Magí, St. Fructuós, St. Fèlix, St. Cugat... no han donat la seva vida en va. Ells han obert una porta a l'esperança. Amb els devots i amics de St. Magí bé podem dir amb molt de goig en l'ànima: Visca Sant Magí! Crist venç, Crist triomfa, Crist regna.